

Három asszony ment vízért a kútra. Nem messze onnan egy öreg üldögélt a padon, és figyelte, hogyan dicsérték az asszonyok fiaikat. Az én fiam – mondta az első – ügyes és fürge. Felülmúlja fürgeségben a falu bármelyik gyermekét

Az én fiamnak – mondta a második – olyan hangja van, mint egy fülemülének. Ha énekel, mindenki csak hallgatja és bámulja őt.

A harmadik hallgatott. Hát te miért nem dicséred a fiad? – kérdezte a két másik. Nem tudom, mi miatt is dicsérhetném – válaszolta – az én fiam nem rendkívüli gyerek és nincs benne semmi különös.

Az asszonyok megtöltötték vödreiket és elindultak hazafelé. Az öreg lassan követte őket. Látta milyen nehezére esik az asszonyoknak, hogy a vödrüket cipeljék és nem is csodálkozott azon, hogy egy idő múlva letették terhüket, hogy egy kis levegőhöz jussanak. Ekkor szembejöttek velük fiaik.

Az első kézre állt és cigánykereket vetett. Milyen ügyes gyerek! – kiáltották az asszonyok. A második egy dalba kezdett, s az asszonyok meghatottan figyelték, könnyekkel a szemükben. A harmadik fiú odaszaladt anyjához, szó nélkül átvette tőle a vödröket és elindult velük hazafelé.

Az asszonyok odafordultak az öreghez és megkérdezték: Mit szólna a fiainkhoz?

A fiaikhoz? – mondta csodálkozva az öreg – én csak egyetlen fiút láttam!

forrás: Élő Kenyér